

Не проклинай мене!

Це доля,
Це невмолима, а всесильна сила
Разом злучила нас і розлучила,
Мов два листки під осінь серед поля,
Мов хмари дві, що йдуть небесним плаєм
І, мов вітрила, поруч себе в'ються,
А не стрінуться ввік і не зійдуться, —
Не проклинай мене!..
Невже ж ми знаєм
Сліпій судьбі невидимі закони?
Невже ж на що здадуться ці прокльони?
Невже ж ми маємо свобідну вольну волю?
Невже ж я не терплю разом з тобою?
Не проклинай!..
Йдім в сумерки вечірні,
Любов'ю рідні, а тугою вірні,
Далекі ніби, та все ж таки близькі,
І зависокі радше, чим занизькі.
Ідімо й око звертаймо слезаве
В безмежну, вічну країну уяви,
Якої світ не вспів ще споганити,
Наперекір судьбі будем разом в ній жити.
Мов ті вечірні променисті зорі,
Мов хвилі дві в бездоннім вольнім морі,
В гармонії світів дві рівнозвучні нути —
Нам треба, треба поруч себе бути!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Весною»](#);